

der sker Lettelser i disse Forhold. Alle, som kender noget til Landbrugsforhold, vil vist erkende, at de danske Landboere ikke gaar fra deres Ejendomme og paa den Maade er med til at gennemføre en Nedskrivning af Gældsbyrden, før de er aldeles nødt dertil; de fleste bliver ved at stride, spare og spinke paa alle mulige Omraader i hele deres Levetid for at klare Renterne og blive siddende ved deres Ejendomme. Dette betyder imidlertid for hele Erhvervslivet en Føringelse af Købeevnen og Opretholdelse af Krisen; det betyder, at der indenfor Landbruget bliver Indskrænkning ikke blot af personligt Forbrug, men ogsaa Indskrænkning af Vedligeholdelses- og Anskaffelsesudgifter, Udgifter til Indkøb og Vedligeholdelse af Besætning, Inventar og lignende.

En anden meget stor Vanskelighed, Landbruget har at kæmpe med, er Kapitalmangel. Hvis Staten skal hjælpe Landbruget i denne Henseende, bør det imidlertid ikke foregaa paa den Maade, at man ved Tilførsel af ny Kapital sikrer Opretholdelsen af en Overprioritering af Kreditter, der i Forvejen er usikre, og som i Virkeligheden bør nedskæres, nej, man maa kun tilføre Kapital til forstandigt Arbejde, til Udvidelse af Produktion og til Nedskrivning af Gældsbyrder. I mange Tilfælde vil det være saaledes, at en Nedskrivning af Gældsbyrden kan opnaas, hvis der er Mulighed for at skaffe ny Kapital, og hvis man ved at tilføre f. Eks. 5 000 Kr. kan faa nedbragt de yderste Prioriteter med 10 000 Kr. eller 15 000 Kr., vil det være af en overordentlig stor Værdi, ikke blot for de vedkommende Landmænd, men for hele Erhvervslivet.

Bortset fra disse to Vanskeligheder for Landbruget er det ganske ejendommeligt at se, at til Trods for, at Husmandsbrugets Økonomi er afhængig af Fedevareproduktionen, og denne for Tiden er den mest lønnende Produktion indenfor Landbruget, den, man faar mest ud af i Forhold til det Areal, man raader over, foregaar der ikke nogen nævneværdig Udstykning for Tiden. Den forfærdelige Ulykke, som Arbejdsløsheden er for Landet, rammer først og fremmest Ungdommen, som ikke kan faa Lov til at røre sig og øve en Indsats i Erhvervslivet, og naar Ungdommen saa heller ikke kan komme i Gang med Landbrug, hvor der er naturlige Betingelser for flere Brug, bør man efter min Mening træde til med Gennemførelse af en forceret Udstykning. Vi har jo haft en meget gunstig Høst i Aar, og den er blevet bjærget under meget gunstige Vilkaar i en ganske kort

Periode. I de allerfleste Egne af Landet er Husmænd og Gaardmænd færdige med Høsten og har faaet den ind i en fortrinlig Tilstand, hvorimod man ser, at de store Gaarde i mange Tilfælde ikke er blevet færdige, og navnlig har de overprioriterede store Ejendomme ikke haft Raad, ikke haft Mulighed for at skaffe den i Hus. Jeg kender personlig flere Eksempler fra Østjylland paa, at der staar Korn ude endnu, fordi Godsejerne ikke har haft Raad til eller i hvert Fald ikke har budt deres Arbejdere mere end 2½ Kr. om Dagen for Høstarbejde. Det er umaadelige Værdier, der paa den Maade er gaaet tabt, fordi man ikke har faaet sin Høst hjem i rette Tid.

Ogsaa af samfundsmæssige Grunde har det derfor meget stor Interesse at faa mere Gang i Udstykningen, men det, der for Øjeblikket er Aarsagen til, at man ikke faar mere udstykket, er først og fremmest Mangelen paa Ansøgere, og Aarsagen hertil er igen, at de Betingelser, der fra Statens Side stilles dem, der ønsker at faa Jord ved Statens Hjælp, er for strenge. Vil man derfor gennemføre en forceret Udstykning, maa man nødvendigvis mildne disse Betingelser, ellers bliver det hele kun Talemaader, der ingen Betydning faar. Jeg ved vel, at man hævder, der er Jord nok, men derfor er det blot saa meget mere grelt, at der alligevel ikke foregaar nogen videre Udstykning. F. Eks. i Østjylland viser det sig, at Autoriteterne, Udstykningsforeningerne, Jordlovsudvalget o. s. v., ikke har haft Mulighed for at købe Jord til en Pris, der ligger nogenlunde nær Jordværdien, og derfor er der heller ikke kommet mere Gang i det, men jeg tror dog, at der i Dele af Landet meget vel kunde skaffes Jord frem, i hvert Fald til en billigere Pris end tidligere, om end maaske endnu ikke nede ved Jordværdien. Vilde man imidlertid se bort fra det og lade Staten ofre nogle Penge her, eller vilde man gennemføre en radikal Ordning, som af os foreslaet, Ekspropriation af Jord omtrent til Jordværdien, saa var der Mulighed for at skaffe Jord. Men det hjælper jo alt sammen ikke noget, naar man ikke kan faa Ansøgere, fordi Betingelserne er saa strenge, at de ikke kan opfyldes af de unge Mennesker, der ønsker at faa Jord.

Det Lovforslag, jeg paa mit Partis Vegne herved har den Ære at forelægge, er *Forslag til Lov om midlertidige Foranstaltninger til Støtte for Landbruget*. Jeg skal ikke komme ind paa en udførlig Gennemgang af selve Forslaget, men kun nævne enkelte Ting deri.

I § 1 foreslaas det — i Overensstem-